
Dây Đèn Giáng Sinh Cho Lena

Tối hôm đó đúng là một buổi tối mùa đông tuyết vời để lang thang chiêm ngưỡng các dây đèn Giáng Sinh. Tôi hét lên bầu trời với hai đứa con tôi:

- Nhanh lên các con! Ba ra ngoài rồi! Ba đang làm nóng chiếc xe đây!

Lập tức, những âm thanh láo nháo đáp lời tôi. Abigail, đứa con gái sáu tuổi của tôi trượt mông xuống tay vịn cầu thang và hỏi:

- Mẹ ơi! Mẹ ơi! Sôcôla nóng có chưa?

Tôi vừa mỉm cười với Simeon - thằng con trai hai tuổi - vừa trả lời:

- Có rồi. Ở trong xe đây.

Tất cả chúng tôi đều mặc đồ ngủ để ra ngoài. Rốt lại thì đây là truyền thống Giáng Sinh mà! Mỗi năm, trước ngày lễ Giáng Sinh, chúng tôi mặc đồ ngủ vào người, mang theo một bao đầy bánh snack và chất nhau lên chiếc xe tải nhỏ để đi ngắm nghía cách trang trí dây đèn của các nhà hàng xóm.

Chúng tôi vừa bước ra khỏi cửa thì Abigail làm tôi bất ngờ bằng câu hỏi:

- Mẹ ơi, khi con làm việc nhà, mẹ có thể cho con thêm tiền được không? Con muốn mua tặng ba, mẹ, em Simeon những món quà Giáng Sinh đẹp nhất!

Tôi mỉm cười nói với nó:

- Món quà đẹp nhất là món quà xuất phát từ trái tim.

Tôi nhớ lại bức tranh cầu vồng mà con bé vẽ tặng tôi vào hôm trước, sau khi nó biết rằng tôi không được khỏe lắm.

- Có phả mẹ muốn nói rằng, thay vì đi mua đồ ở tiệm, vẫn còn những cách khác tặng quà cho người ta?

Tôi cài dây lưng an toàn cho nó, gật đầu:

- Phải, mọi người chỉ cần soi vào trái tim của họ là họ có thể thấy nhiều món quà tốt đẹp nhất để trao tặng.

Ổn định chỗ ngồi xong, chúng tôi mở gói snack ra và chiếc xe bắt đầu lăn bánh. Hai đứa trẻ reo hò lên khi nhìn thấy chúng tôi đi từ nhà này sang nhà kia, nhìn thấy nào người tuyết, nào ông già Nô-en và chiếc xe hươu... Khung cảnh trước mặt chúng tôi mờ mờ ảo ảo và lung linh ánh sáng với những dây đèn Giáng Sinh.

Đột nhiên, tuyết bắt đầu rơi nhẹ khi chúng tôi lái xe vòng quanh góc đường dẫn tới khu xóm cũ mà vợ chồng tôi từng sống cách đây nhiều năm. Ánh đèn pha chiếu vào ngôi nhà gạch nằm ở đầu đường. Ngôi nhà có vẻ tầm tã so với nhiều chùm dây đèn rực rỡ của hàng xóm chung quanh.

Từ phía sau, Abigail nói vọng lên:

- Mẹ ơi, những người sống trong ngôi nhà đó chắc họ không thích Giáng Sinh lắm.

Chồng tôi dừng xe lại bên lề đường và trả lời:

- Không phải đâu, con. Thật ra, ngôi nhà của họ từng được khen ngợi là có cách trang trí đẹp nhất vùng.

Jeff vỗ vỗ lên tay tôi, và tôi thờ dãi khi nhớ tới ông bà Lena. Họ đã vui sướng như thế nào khi cố trang trí ngôi nhà thật đẹp trước ngày Giáng Sinh. Họ nói với tôi: "Chúng tôi cố gắng vì bọn trẻ đây. Chúng tôi thường tưởng tượng ra cảnh chúng ngồi nơi băng ghế sau trong xe hơi, nét mặt của chúng ngời sáng lên khi chiêm ngưỡng ngôi nhà của chúng tôi".

Abigail thức tỉnh tôi trở về hiện tại bằng câu hỏi:

- Tại sao họ không trang trí ngôi nhà của họ nữa?

Tôi lựa lời, trong đầu tôi nghĩ tới những ngày đen tối khi chồng bà Lena nằm trong bệnh viện:

- À... chồng bà Lena chết cách đây vài năm rồi. Lúc này bà Lena già lắm. Bà chỉ có một người con trai và anh ấy là quân nhân đang sống ở một nơi rất xa.

Abigail yêu cầu:

- Nói cho con biết về bà Lena đi.

Thế là tôi và Jeff thay nhau kể cho con bé nghe về người hàng xóm cũ, về những công việc mà bà ấy hay làm. Jeff kết luận:

- Mỗi Chủ Nhật, sau khi tang lễ nhà thờ ra, bà ấy thường nướng bánh quy và mời ba mẹ ghé nhà chơi. Bà ấy là con người rất tuyệt vời.

Abigail ngược đôi mắt xanh biếc lên nói:

- Chúng ta đến thăm bà ấy lúc này được không?

Simeon ủng hộ yêu cầu của Abigail bằng một tiếng reo hô háng hái. Nghe vậy, Jeff và tôi cùng nhìn xuống bộ đồ ngủ. Chồng tôi xoa xoa cái trán và nói:

- Anh biết một ngày nào đó, chuyện này thế nào cũng xảy ra. Đầu tiên, anh để em thuyết phục anh mặc đồ ngủ ra đường, còn bây giờ em muốn anh vào thăm nhà bà Lena, phải không?

Tôi sung sướng hôn lên má Jeff.

Một tiếng đồng hồ sau, chúng tôi rời khỏi nhà bà Lena và hai đứa con của tôi ôm khư khư và món đồ trang trí mà bà ấy tặng chúng một cách thân tình.

Abigail vẫy tay về phía bà lão đang đứng nơi khung cửa. Nó nói:

- Ước gì con có thể tặng bà ấy một món quà...

Sáng hôm sau, hai đứa con tôi ra lệnh cấm không cho tôi lên lầu. Chúng nói điều gì đó về một nhiệm vụ bí mật của Giáng Sinh. Sau khi lục lọi hết các ngăn tủ và các thùng đồ chơi, chúng đi xuống lầu, đội mũ công nhân bằng đồ chơi, mang ủng lộn tuyết và đeo thắt lưng của Simeon.

Tôi cười ngất nghễ:

- Cái gì thế này? Tụi con định đi sửa cái gì quanh đây à?

Abigail nhe răng cười:

- Không ạ. Tụi con sẽ tặng một món quà cho bà Lena. Vì bà ấy già quá, lại chẳng có ai giúp đỡ, tụi con định đi trang trí ngôi nhà bà ấy để bà ấy mừng đón Giáng Sinh.

Câu nói của Abigail làm lệ trào ra khỏi mắt tôi. Tôi nói:

- Một ý kiến hay đấy. Nhưng mẹ nghĩ các con sẽ cần ba mẹ giúp đỡ. Các con cho phép ba mẹ tham gia vào nhiệm vụ bí mật của các con được không?

- Được ạ.

Hai đứa cùng trả lời.

Rất nhiều giờ sau đó, chúng tôi đứng trên lễ đường, bên cạnh Lena, phía trước ngôi nhà chói chang ánh đèn rực rỡ của bà ấy. Nhiều chùm dây đèn - mà chúng tôi tìm thấy trong tầng hầm của bà ấy - đang chiếu sáng lên hàng hiên mái vòm phủ đầy tuyết với niềm tự hào vô biên. Những cây kẹo hình gậy phô ra đủ màu sắc, để chào mừng khách bộ hành đi ngang qua khung cảnh huyền ảo bên trên bãi cỏ xanh phủ đầy tuyết trắng.

Một chiếc xe hơi giảm bớt tốc độ khi bắt gặp cảnh tượng đẹp đẽ đó. Hai đứa trẻ thò đầu ra khỏi khung cửa kính phía sau, mét mặt chúng tỏ vẻ kích động thật sự. Lena nhìn chúng, đôi mắt bà ấy ngân ngấn nước.

Với chúng tôi, hôm đó là một ngày lao động vất vả, nhưng nó xứng đáng đến từng giây từng phút khi chúng tôi bắt gặp niềm vui sướng trên gương mặt bà Lena. Đột nhiên, bà biến mất vào trong nhà, rồi sau đó trở ra với một khay bánh quy giòn rụm mới nướng.

Abigail nắm những ngón tay lạnh cóng của tôi. Nó nói sau một tiếng thở dài:

- Mẹ ơi, mẹ nói đúng đấy.

- Đúng về chuyện gì hả con?

Con bé dựa đầu vào cánh tay tôi, nói tiếp:

- Món quà đẹp nhất là món quà xuất phát từ trái tim.

Tôi cúi xuống, hôn lên đỉnh đầu nó, lòng cảm thấy tự hào vì con gái tôi đã suy nghĩ ra điều này bằng cả tấm lòng của nó. Tôi quay sang nhìn Jeff. Ánh mắt chúng tôi gặp nhau và anh ấy mỉm cười.

Sau đó, Jeff thông báo:

- Hình như việc trang trí cho ngôi nhà của bà Lena có thể được thêm vào danh sách truyền thống Giáng Sinh của chúng ta đây!

Nghe vậy, hai đứa trẻ reo hò lên đồng ý.